

Зора се сипва.

Зора се сипва, мило либе, слънце изгрѣва,
Конь ме чака, сладко пи́ле, на пхть да тръгнѣ,
Ахъ, разбуди се, м. л., стани погледай,
Птичкитѣ пѣхтъ, с. п., мене испращатъ,
Ахъ излѣзъ, излѣзъ м. л., дано те видѣ,
Доръ не съмъ тръгналъ, с. п., на пхть да идѣ.
Ахъ, излѣзъ, излѣзъ м. л., баръ на прозорци
Съ конче ще минѣ, с. п., тамъ да те сварѣ.
На твоя погледъ, м. л., да се огледамъ.
И въ сърдцето си, с. п., да те здрависамъ,
Ще ли ме помнишъ, м. л., като загинѣ?
Ще ли ме канишъ, с. п., ако загинѣ?
Ахъ, тебъ ще мислѣ, м. л., гдѣто да ходѣ
И все за тебе, с. п., сълзи ще ронѣ.
Въ зори кат' станешъ, м. л., росата гледай
И мойтѣ сълзи, с. п., въ нея различай.
Вечеръ като мръкне, м. л., мѣсеца гледай
Тамъ да се срѣхтъ с. п., нашитѣ погледи.
Съ сълзи те моля, м. л., и те заклѣвамъ
Не ме забравяй, с. п., не ме оставяй.

Ку ку!

Кога бѣхме, кога бѣхме
Мънички дѣчица;
Обичахе да ходиме
Въ наш' та градинчица.
Куку! (2)

Обичахме да слушаеме
Птица кукувица!